

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Kúchlerové Ph.D., v právní věci

žalobců:

- a) R. K., DiS.
- b) T. K.
- c) V. K.
- d) J. M.
- e) J. M.
- f) J. V.
- g) J. Č.
- h) A. H.

zastoupeni JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha

proti

žalovanému:

Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje
sídlím Ulrichovo náměstí 810, 501 01 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. ledna 2022, č. j. ŘŘ-1416/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci, kteří jsou vrchními inspektory operačního odboru Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje v Integrovaném operačním středisku (dále jen „IOS“), se podanou žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2022, č. j. ŘŘ-1416/2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 9. 9. 2021, č. j. VS-1220/2021 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). K žádosti žalobců o přepočítání služebního příjmu za službu přesčas v době přestávek ve službě za období od roku 2013 do rozhodnutí bylo výrokem č. I. prvostupňového rozhodnutí žalobcům v souladu s § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“), přiznáno proplacení služby přesčas každému v různém rozsahu (0,5 až 1,5 hodiny) v různých dnech roku 2018 a 2019 (specifikovaných na straně 3 napadeného rozhodnutí), neboť v uvedených případech byly naplněny podmínky služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a za tyto služby přesčas jim nebylo dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru poskytnuto náhradní volno.
2. Výrokem č. II. prvostupňového rozhodnutí žalobcům nebylo přiznáno proplacení plánovaných přestávek ve službě za období nejméně od 1. 1. 2013 do 9. 9. 2021 u (každého z nich konkrétně specifikovaném), vyjma případů uvedených ve výroku I., neboť a) dotýčný nebyl v konkrétně uvedeném časovém úseku zařazen na služebním místě na pracovišti IOS, b) za období více než 3 roky od podání žádosti byl případný nárok promlčen podle § 206 odst. 1 a § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, c) za období od 14:00 hod dne 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 byly přestávky ve službě plánované dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykazány jako služba přesčas z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, ale zároveň nebylo možno za tuto službu přesčas poskytnout náhradní volno nebo služební příjem za službu přesčas, neboť se jednalo o službu přesčas v době nouzového stavu, d) za období od 18. 5. 2020 do 30. 6. 2020 z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, byly přestávky ve službě, plánované dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykazány jako služba přesčas a dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru nebylo příslušníkům poskytnuto za tuto službu přesčas náhradní volno, a proto jim byla za tuto službu přesčas již vyplacena ve služebním příjmu peněžitá náhrada v souladu s § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru, e) za období od 4. 9. 2020 do 30. 6. 2021 z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v

rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, bylo postupováno dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru a přestávky ve službě nebyly plánovány, f) ve zbývajícím období nebyly splněny podmínky stanovené v § 125 odst. 1 zákona ve spojení s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, ani podmínky stanovené v § 60 odst. 3 stejného zákona.

II. Žalobní argumentace

3. Dle žalobců žalovaný k prokázání skutečnosti, že na pracovišti IOS bylo možno čerpat přestávky ve službě, vycházel zejména z výpovědi svědků. Poukázali na to, že mezi svědeckými výpověďmi řadových příslušníků a vedoucích příslušníků IOS je rozpor. Z výpovědí řadových příslušníků dle nich vyplynulo, že přestávky na jídlo a oddech buď nečerpali, neboť pro jejich čerpání nebyl dán prostor, nebo je čerpali mimo plánovanou dobu, a to až tehdy, kdy to bylo možné, anebo ji vůbec nevyužívali. Naopak vedoucí příslušníci uvedli, že všichni příslušníci měli vytvořeny podmínky pro čerpání přestávek na jídlo a odpočinek v plánované době, výkon služby mohli přerušit v souladu s plánem přestávek a že byla zajištěna plná zastupitelnost všech příslušníků.
4. Žalobci poukázali na výpovědi por. J., por. V., por. Ž., nprap. H. a nprap. S., podle kterých nečerpání předepsaných přestávek nebylo svévolí příslušníků, ale přestávky nebyly ve stanovené době čerpány, protože to nedovolilo plnění služebních úkolů. Pouze npor. H. a npor. B. konstatovali, že přestávku nečerpali z vlastní vůle. Žalobci dodali, že naopak vedoucí příslušníci uvedli, že všichni příslušníci měli vytvořeny podmínky pro čerpání přestávek na jídlo a odpočinek v plánované době (plk. B.), výkon služby mohli přerušit v souladu s plánem přestávek (plk. K.) a byla zajištěna plná zastupitelnost všech příslušníků (plk. P.). K hodnocení výpovědí svědků se žalobci již vyjádřili v odvolání.
5. K argumentaci žalovaného, že „možnosti pracoviště IOS byly a jsou takové, že čerpání přestávek i v nepřetržitém režimu výkonu služby umožňovaly, přičemž tato možnost je zajištěna personálně, organizačně i technicky (technologicky), kdy vedoucí příslušník předem určil a plánoval policistům pracoviště IOS přestávky v souladu s ust. § 60 odst. 1 zákona a dále v souladu se služebním předpisem - pokynem ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje č. 72/2011, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby u Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje“, žalobci namítli, že žalovaný se snaží přenést odpovědnost za stav čerpání přestávek na příslušníky a že ani formální zakotvení přestávek nic nedokazuje o reálném stavu na IOS. Dle nich žádné konkrétní důkazy nedokladují, jak bylo s přestávkami skutečně nakládáno a jak bylo jejich čerpání kontrolováno.
6. Žalobci dále uvedli, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval možnost zastupitelnosti při čerpání přestávek jak z hlediska personálního, tak i technologického, ale nijak se nevyrovnal s tím, co k možnosti zastupování uvedli žalobci ve svém odvolání. Žalobci na podporu svých tvrzení označili jen ty důkazy, které měli k dispozici - výsledky svědků (řadových příslušníků) a popsali, jak služba na operačním středisku probíhá. Správní orgán prvního stupně se po celou dobu řízení snažil výpovědi těchto svědků zpochybnit. Žádný zvláštní předpis v daném případně jim neukládá předložení konkrétních dokumentů. Poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 260/2018, v němž jmenovaný soud upozornil na to, že pro zajištění přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru je nutné, aby byla vždy zajištěna dostatečná

možnost zastoupení příslušníka, který by přestávku na jídlo a odpočinek chtěl čerpat. Pokud taková substituce zajištěna není, je nutno službu takového příslušníka považovat za nepřerušitelnou.

7. V souvislosti s rozpory v důkazech žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, dle kterého *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.“*
8. Podle žalobců není pravdou, že na stav čerpání přestávek nikdo neupozornil. Již v červenci 2019 požádal o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas z důvodu nečerpaných přestávek jiný příslušník IOS. Další dva příslušníci na nesprávný postup vedoucích příslušníků upozornili v únoru a březnu 2020. I žalobci několikrát na toto ústně upozorňovali plk. B. a poté i plk. V.. Přesto žalovaný konstatoval, že žalobci neuvedli žádný konkrétní případ, kdy nemohli výkon služby přerušit a čerpat plánovanou přestávku.
9. Za nepřesvědčivý důkaz o faktickém stavu žalobci označili služební předpis - Pokyn ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje č. 72/2011 ze dne 29. 12. 2011, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby u Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje (dále jen „*služební předpis č. 72/2011*“), jímž byla žalobcům rozvržena doba služby na 22 hodin se čtyřmi přestávkami. K analýze činnosti IOS v náhodně vybraných dnech a zápisů do systému „JITKA“, k níž správní orgán prvního stupně přistoupil za účelem vypořádání rozporů ve výpovědích řadových policistů a výpovědí současných a bývalých vedoucích příslušníků a jež má podporovat závěr o možnosti službu přerušit a předat její výkon jinému příslušníkovi ve směně, se žalobci již vyjádřili ve svém odvolání.
10. Závěrem žalobci shrnuli, že žalovaný nesprávně hodnotil důkazy obsažené ve spisu, nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a nepřezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí. Dospěl tedy k nesprávnému právnímu posouzení věci. Proto navrhli, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále navrhli, aby soud uložil žalovanému povinnost uhradit žalobcům náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém stanovisku k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, logicky uspořádané, konzistentní a mající oporu ve spisovém materiálu.
12. K tvrzení žalobců, že v řízení nebylo prokázáno, že na pracovišti IOS možno bylo možno čerpat přestávky, žalovaný naopak považuje za prokázané, že na základě přijatých technologických, organizačních a personálních opatření se v případě pracoviště IOS nejedná o pracoviště, kde se vykonává služba, jejíž výkon nelze přerušit, a policistům, kteří zde slouží, je umožněno čerpat přestávky ve službě dle plánu a jsou zde vytvořeny faktické podmínky jejich čerpání ve smyslu vymezeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 8 As 160/2018 - 42.
13. Uvedl, že s žalobci namítanými rozpory ve výpovědích se zabíral ve svém rozhodnutí již správní orgán prvního stupně a dostatečně je vypořádal v odvolacím řízení i žalovaný.

Ten v napadeném rozhodnutí poukázal na ta svědecká vyjádření, která jsou, či naopak nejsou ve shodě nebo v rozporu s podklady shromážděnými ve spise, ostatními zjištěními a důkazy a vysvětlil, proč při jejich objasňování dal za pravdu vedoucím příslušníkům (viz strana 24 rozhodnutí).

14. K odkazovanému služebnímu předpisu č. 72/2011 žalovaný uvedl, že nevyvrací tvrzení žalobců v tom směru, že samotná existence uvedeného služebního předpisu, resp. v něm uvedené formální zakotvení přestávek, nedokazuje nic o reálném stavu na IOS. Služební předpis nelze posuzovat izolovaně, ale je nutné na něj pohlížet v kontextu s ostatními opatřeními, a to nejen organizačními. Uvedl, že podle § 5 odst. 3 zákona o služebním poměru je služební předpis pro příslušníky závazný. Upřesňuje rozložení a způsob čerpání přestávek, a to i v podmínkách nepřetržitého režimu služby. Precizované a podrobné konkrétní rozvržení přestávek pro jednotlivá pracoviště IOS je uvedeno v plánech služby (příslušníkům předem známých) a rozpisu přestávek na pracovišti. V této souvislosti žalovaný uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 257/2018 - 44 mimo jiné vyplývá, že organizační zajištění vystřídání policisty po dobu čerpání přestávky je podmíněno rozložením přestávek do různých časových intervalů, tedy tak, aby nebyla přestávka plánována všem ve stejný čas, a že toto zastoupení bude předem předvídatelné a konkrétně stanovené. Tuto podmínku s odkazem na obsáhlý popis personálních, organizačních a technologických opatření umožňujících střídání (zastupování) příslušníků, uvedený v napadeném rozhodnutí, považuje žalovaný za splněnou.
15. Dále žalovaný uvedl, že postupoval v intencích požadavků stanovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 160/2018 - 42, kde je mimo jiné uvedeno: „*Je nutno proto posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřizenými pracovníky*“. Žalovaný službu sice takto vymezil, nařídil čerpání přestávek a určil, v jaké době bude to které konkrétní pracoviště IOS přestávku čerpat. Neučinil tak formálně, ale na základě celého komplexu přijatých opatření, jež uvedl i v napadeném rozhodnutí. Posuzoval přitom nejen personální, organizační a technická opatření a řešení, nýbrž vzal v potaz i prostory, zázemí a možnosti policistů IOS při čerpání přestávek ve službě, přičemž dospěl k závěru, že faktická možnost čerpání přestávek reálně zajištěna je.
16. Žalovaný považuje stanovení doby služby i doby přestávek ve službě formou shora uvedených interních aktů řízení, pokynů a rozkazů za důležitý předpoklad pro čerpání přestávek. Stejně jako v napadeném rozhodnutí zopakoval, že pro policisty je závazné jak rozvržení výkonu služby, tak i rozvržení přestávek. Nejde přitom o doporučené časy odpočinku, jak uvádějí žalobci v žádostech, ale o závazně stanovené doby přerušení výkonu služby, které je nutné respektovat a dodržovat, respektive jejich „nečerpání“ řádně zdůvodnit. Žalovaný trvá na tom, že vytvořil faktické předpoklady a podmínky na pracovišti, aby umožnil žalobcům plánované přestávky čerpat, což považuje za prokázané a konstatuje, že příslušníkům byly poskytovány přestávky ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona s tím, že bylo zajištěno, že tento časový úsek je určen výhradně k jejich odpočinku, a to způsobem, který policisté zvolí.
17. Dle žalovaného je reálný stav na pracovišti IOS takový, že je vytvořen normativní rámec činnosti, je zajištěna informovanost policistů, personální obsazení směny i v nejnižším počtu policistů umožňuje jejich střídání a vzájemné zastupování, což je umocněno technickým řešením a technologickým vybavením pracoviště, je zajištěno i dostatečné

zázemí pro policisty čerpající přestávku a ničím neomezená volba příslušníků, kde a jak stráví čas přestávky. V této době nejsou kladeny na příslušníka jakékoliv požadavky či omezení, není vyžadována žádná připravenost ani vybavení příslušníků jakýmkoliv prostředky (např. spojovacími). Žalovaný v návaznosti na skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí považuje i kontrolní činnost vedoucích příslušníků v této oblasti za postačující. Připomněl, že žalobci mají legitimní možnost trávit přestávku přímo na pracovišti, jestliže se pro takový způsob sami rozhodnou. V případě, kdy se ten který konkrétní policista rozhodne, že přestávku stráví na pracovišti a bude zde i konzumovat stravu, nebo dobu plánované přestávky stráví např. sledováním internetu či televize, ač má možnost jiné alternativy jak a kde přestávku strávit, nemůže mu vedoucí příslušník nebo služební funkcionář v takové volbě bránit. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 260/2018-43, kde je mimo jiné uvedeno: „*Tuto přestávku je totiž nutno obecně vnímat jako zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí*“.

18. Žalovaný odmítl tvrzení žalobců, že se nijak nevyrovnal s tím, co k možnosti zastupování uvedli ve svém odvolání. Odkázal na strany 33 až 37 (zejména strany 33 a 34) odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že v případě, že zastupitelnost je zajištěna, pro střídání příslušníků jsou vytvořeny a zajištěny podmínky a jsou direktivně stanoveny časy přestávek ve službě, nelze akceptovat jednání příslušníků spočívající v tom, že nařízené časy přestávek nebudou běžně dodržovat, či přestávky vůbec čerpat. Je přitom bezpředmětné, že tak konají dle jejich mínění například z důvodu minimalizování časových prodlev nebo eliminace redundantních informací. Takové vybočení je přípustné pouze v odůvodněných a podložených případech při současném dodržení nastavených opatření.
19. K důkazům výpověďmi svědků řadových policistů žalovaný zopakoval, že zpochybnil věrohodnost jejich výpovědí na základě jejich obecnosti a neurčitosti (svědci si již nevybavují, kdo a kdy měl údajný pokyn vydat, zpravidla to mělo být ústně, neoficiálně, někteří svědci pak přímo existenci takových opatření popírají), neboť nejsou nijak doložena a jsou většinou v rozporu s ostatními podklady i mezi sebou navzájem, na což správní orgán prvního stupně i žalovaný v napadených rozhodnutích poukázali. Jedná se přitom o rozpory v zásadních skutečnostech, které vypovídaly zejména o faktických možnostech pracoviště z pohledu čerpání přestávky ve službě ve smyslu § 60 odst. 1 zákona a příslušné judikatury (např. o existenci údajně stanovených pokynů o nemožnosti přerušit službu a čerpat přestávku, zákazu opouštět pracoviště resp. budovu krajského ředitelství, povinnost mít u sebe komunikační prostředky, povinnost být připraven kdykoliv se vrátit na služebnu apod.). Žalovaný považuje za prokázané, že v řízení taková tvrzení vyvrátil.
20. Žalovanému je známo, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 260/2018-43 vyplývá, že otázka kvantifikace zásahů do čerpání přestávek není klíčová pro posouzení dané věci. Mnohem významnější musí být hodnocení smyslu institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek a jeho právní význam. Žalovaný je přesvědčen, že plně respektoval tento názor a že dostatečně odůvodnil svůj závěr, že na pracovišti IOS jsou vytvořeny faktické podmínky pro čerpání přestávek čerpání ve smyslu vymezeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 8 As 160/2018 – 42. Současně žalovaný upozornil, že ani jeden z žalobců explicitně neuvedl žádný konkrétní případ, kdy nemohl

výkon služby přerušit a čerpat plánovanou přestávku. Takto adresné vyjádření či konkrétní oznámení přitom neučinil ani nikdo jiný z řadových policistů IOS. Naopak správní orgán prvního stupně provedl v rámci řízení analýzu, na základě které přiznal účastníkům řízení náhradu služebního příjmu za přestávky ve službě v době plánovaných cvičení, když naznal, že v těchto případech policisté nemohli z rozkazu nadřízeného své pracoviště opustit a přestávku ve stanoveném čase vyčerpat. Vyjma cvičení však nebyl zadokumentován jediný případ zásahu do plánované přestávky. Dle žalovaného je zarážející, že ač žalobci tvrdí, že k takovým zásahům do přestávek dochází, nejsou tato tvrzení schopni doložit. Žalovaný připomněl povinnost příslušníků IOS hlásit nemožnost čerpat plánovanou přestávku, přičemž legitimitu této povinnosti opírá mimo jiné o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 260/2018-43. Připomněl i důkazní tíži žalobců, coby účastníků řízení zahájených na základě žádosti. Vyslovil přesvědčení, aniž by se tím jakkoliv zbavoval odpovědnosti za dostatečné zjištění skutkového stavu, že ačkoliv žalobce v tomto typu řízení tížila důkazní povinnost silněji, této povinnosti nedostáli.

21. Ze služebního předpisu č. 72/2011 dle žalovaného vyplývá, že na IOS krajského ředitelství standardně dochází k poskytování přestávek na jídlo a odpočinek. V kontextu s dalšími důkazy, které prokázaly existenci konkrétních opatření personálního, organizačního a technického charakteru umožňujících předvídatelné střídání policistů, i to, že policisté mají ničím neomezenou možnost volby výběru místa a způsobu trávení přestávek na jídlo a odpočinek dle žalovaného plyne, že neexistuje jakékoliv omezení příslušníků v této době, ani se nevyžaduje žádná připravenost a není stanovena povinnost být vybaven jakýmikoliv spojovacími prostředky. Služební předpis tak spolu s dalšími v rozhodnutích vyjmenovanými opatřeními (zejména organizačními) určuje formální rámec pro čerpání přestávek, jenž spolu s ostatními opatřeními vytváří reálné podmínky pro čerpání přestávek dle předem známého harmonogramu. Jde o jeden z podkladů, který spoluvytváří předpoklady a podmínky pro čerpání přestávek, nikoli o důkaz o faktickém stavu, jak tvrdí žalobci. Ti nepředložili žádné důkazy, svědčící pro závěr, že takové přestávky nejsou na IOS poskytovány.
22. K námitce žalobců, v níž popírají, že na stav čerpání přestávek nikdo neupozornil, přičemž dokonce sami několikrát na toto ústně upozorňovali plk. B. a poté i plk. V., žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí (strana 20, 26 - 27, 30 a 32), kde se uvedenou odvolací námitkou zabýval, tak i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se tím rovněž zabýval. Uvedenou žalobní námitku považuje za vypořádanou. Připomněl, že považuje za prokázané, že kromě bývalého příslušníka A. H. nikdo ze žalobců na problém s čerpáním přestávek nepoukázal, přičemž tvrzení žalobce H. nebylo v řízení potvrzeno. Žalovaný odmítl zjednodušené konstatování žalobců, že skutkový stav je podložen jediným důkazem, a to výpovědí nadřízených policistů. Skutková zjištění žalovaný činil jednak na základě dokazování provedeného výsledkem svědků, nikoliv však pouze nadřízených policistů, jak nesprávně uvádějí žalobci, ale i řadových policistů IOS, dále pak na základě znalostí známých mu z úřední činnosti a na základě listin založených ve spise, přičemž tyto listiny řádně identifikoval. Je proto přesvědčen, že zjistil stav věci v souladu s ustanovením § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru.
23. Závěrem žalovaný shrnul, že v řízení bylo prokázano, že na pracovišti IOS díky komplexu v rozhodnutí uvedených opatření a dostatečné personální dotaci nejde o službu, jejíž výkon nelze přerušit. Jednotlivým pracovištím IOS jsou plánovány

přestávky v různých časových úsecích a současně byla zajištěna požadovaná substituce příslušníků, což umožňuje faktické čerpání přestávek. Příslušníkům byly prokazatelně předem známé časové úseky vyhrazené pro čerpání přestávek, bylo jim rovněž známo, že přestávky ve službě nejsou započítávány do doby služby, uvedenou skutečnost policisté stvrzovali podpisem výkazu odpracovaných hodin. Bezpečnostní sbor současně vytvořil odpovídající podmínky a zázemí pro čerpání přestávek na jídlo a odpočinek v objektu krajského ředitelství, splňující požadovaná kritéria a standardy a plnící účel, k němuž má sloužit. Ani při existenci takového zázemí nejsou žalobci omezeni na volbě místa, kde přestávku stráví a jestliže sami chtějí, mohou ji trávit bez jakýchkoliv omezení i mimo objekt krajského ředitelství. Žalovaný má za dostatečně prokázané, že neexistuje žádný pokyn nebo příkaz, který by zakazoval policistům IOS opouštět pracoviště. Naopak policisté IOS mohou v souladu s naplánovanými přestávkami opustit nejen své pracoviště, ale i budovu krajského ředitelství a po stanovených 30 minut se mohou věnovat pouze tomu, aby se najedli nebo si odpočinuli podle vlastního uvážení. Po policistech se v době naplánované a čerpané přestávky nepožadovala připravenost kdykoliv se na své pracoviště okamžitě vrátit, neboť způsob a místo, jak a kde stráví přestávku, je závislé pouze na jejich uvážení. Policisté v době trávení přestávky nemají žádnou povinnost být vybaveni jakýmkoliv komunikačními prostředky. Žalobci nevykonávali službu ve smyslu ustanovení § 60 odst. 3 zákona, jejíž výkon nebylo možno přerušit.

24. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

26. Ze správního spisu vyplynulo, že správnímu orgánu prvního stupně byla ve dnech 17. 12. 2020, 5. 1. 2021 a 26. 2. 2021 doručena žádost žalobců o přepočítání služebního příjmu za službu přesčas v době přestávek ve službě za období od 2013 až do dne rozhodnutí o žádosti. Uvedenými dny byla zahájena řízení ve věcech služebního poměru [§ 178 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru]. Dne 10. 3. 2021 byla uvedená řízení spojena do společného řízení (§ 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“).

27. V rámci řízení před správním orgánem prvního stupně byly z důvodu obsahové shodnosti žádostí i dalších příslušníků zařazených na pracoviště IOS provedeny důkazy záznamy o výsledku svědků shromážděné v řízení ve věcech služebního poměru č. j. KRPH-49987/ČJ-2020-0500ONU a KRPH-21125/ČJ-2020-0500NU: nprap. K. S. (vrchní inspektor IOS), plk. Ing. R. K.e (vedoucí operačního odboru krajského ředitelství od 1. 5. 2020), Ing. L. B. (vedoucí operačního odboru krajského ředitelství v období od 15. 6. 2015 do 31. 12. 2017), Ing. J.P. (náměstek ředitele krajského ředitelství pro vnější službu v období od 2. 4. 2012 do 15. 3. 2018), nprap. M. H. (vrchní inspektor IOS), por. Bc. L. V.

(komisař IOS), nrap. L. Ž. (vrchní inspektor IOS), nrap. M.Sch. (vrchní inspektor IOS), npor. Bc. T. B. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2017 vedoucí směny IOS), npor. Mgr. T. H. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2018 vedoucí směny IOS), plk. Ing. R. K. (vrchní inspektor IOS od r. 2013 do r. 2015, vedoucí směny od r. 2015), por. Bc. M. J. (od r. 2013 vrchní inspektor IOS, později komisař IOS), Mgr. L. V. (vedoucí směny IOS od r. 2013, pověřen výkonem funkce vedoucího odboru krajského ředitelství od roku 2014 do 14. 6. 2015, zástupce vedoucího operačního odboru krajského ředitelství od 15. 6. 2015 do 31. 12. 2017, vedoucí operačního odboru krajského ředitelství od 1. 1. 2018 do 30. 4. 2020), nrap. A. H. (vrchní inspektor IOS), nrap. J. T. (vrchní inspektor IOS), nrap. R. Š. (vrchní inspektor IOS), por. Bc. S. B. (vrchní inspektor IOS), npor. Bc. D. H. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2017 vedoucí směny IOS) a žalobců.

28. Správní orgán prvního stupně dále shromáždil plány služeb IOS evidovaných v informačním systému „EKIS II WEB“ a „ETŘ“ z období od prosince 2017 do března 2021; měsíční výkazy odpracovaných hodin od prosince 2017 do března 2021 evidované v informačním systému „ETŘ“; fotodokumentaci pracoviště IOS ze dne 11. 9. 2019; rozpisy přestávek na IOS; výpisy z EKV (elektronická kontrola vstupu) vybraných policistů včetně žalobců J. V. a A. H. za období od ledna 2019 do března 2020; úřední záznam vedoucího operačního odboru krajského ředitelství plk. Mgr. L. V. ze dne 26. 3. 2020; úřední záznam vedoucího operačního odboru krajského ředitelství plk. Ing. R. K. ze dne 23. 11. 2020 (o plánování a vykazování výkonu služby na IOS (s plánem 4 přestávek během 24 hodinového výkonu služby); zápisy z porad operačního odboru Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 29. 6. 2017, 1. 2. 2018, 23. 5. 2019 a 30. 1. 2020; přehled realizovaných cvičení s účastí policistů IOS za období od října 2017 do května 2021; výpis všech zpracovaných záznamů v informačním systému „JITKA“ (jednotná informační a komunikační platforma) pracovištěm IOS za operační dny 15. 1. 2018, 8. 10. 2018, 4. 1. 2019, 10. 1. 2019, 13. 1. 2019, 17. 1. 2019, 30. 1. 2019, 4. 5. 2019, 12. 9. 2019, 7. 2. 2020 - 11. 2. 2020, 30. 9. 2020 - 4. 10. 2020; výpis všech telefonních hovorů pracoviště IOS ze záznamového systému „ReDat eXperience (záznamový systém audio komunikací pracoviště IOS) za operační dny začínající ve dnech 7. 2. 2020 - 11. 2. 2020, 30. 9. 2020 - 4. 10. 2020; přehled počtu řešených událostí a počtu zpracovaných záznamů v informačním systému „JITKA“ pracovištěm IOS za období 1. 1. 2020 - 29. 2. 2020 a 3. 9. 2020 - 1. 11. 2020.

29. Správní orgán prvního stupně dne 4. 8. 2021 vydal prvostupňové rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím k odvolání žalobců potvrdil.

B. Právní závěry

30. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

31. Úvodem krajský soud předesílá, že ve skutkově velmi podobné věci rozhodoval již rozsudkem ze dne 30. 5. 2022, č. j. 30 Ad 4/2021-58, a rozsudkem ze dne 13. 12. 2022, č. j. 30 Ad 4/2022. Zde jako žalobci vystupovali taktéž inspektoři IOS operačního odboru Krajského ředitelství policie v Hradci Králové, kteří uplatňovali stejný nárok a ke zvrácení negativního rozhodnutí užívali stejných námitek, jako v právě posuzované věci učinili žalobci, zastoupeni stejným advokátem. Krajský soud jejich žalobám nevyhověl. Nejvyšší správní soud poté v případě rozsudku č. j. 30 Ad 4/2021-58 kasační stížnost žalobce zamítl rozsudkem ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a potvrdil

správnost závěrů zdejšího soudu. Proto krajský soud v této věci hodnotil důvodnost žaloby i z pohledu právních názorů Nejvyššího správního soudu učiněných ve zmíněném rozsudku.

32. Krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
33. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobci konkretizují svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu.
34. V předmětném případě je třeba odpovědět na klíčovou právní otázku, a to zda byla na pracovišti IOS, kde žalobci vykonávali službu, zabezpečena přestávka ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, anebo zda žalobci vykonávali službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, a tedy mohli čerpat pouze přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, za kterou náleží služební příjem.
35. Za nepřetržitý režim služby zákon o služebním poměru ve svém § 53 odst. 4 považuje takový režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu v 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.
36. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
37. Podle § 60 odst. 2 téhož zákona se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby.
38. Podle § 60 odst. 3 téhož zákona jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
39. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví již vymezila kritéria, na jejichž základě lze posoudit, zda příslušníci různých bezpečnostních sborů mohli během nepřetržité služby čerpat a čerpali přestávku ve službě na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, která se jim nezapočítává do doby služby; nebo zda šlo ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, takže těmto byla fakticky poskytnuta pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek dle posledně uvedeného ustanovení zákona o služebním poměru započitatelná

do služební doby. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit zejména situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává. Naopak podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje samo o sobě to, že příslušník má v době přestávky ve službě na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo na pracovišti či trvá jeho povinnost zasáhnout v případě zcela mimořádných situací, a pro účel takové mimořádné situace má u sebe radiopřijímač.

40. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 8 Ad 13/2011-53, vyložil, že za přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru by bylo možno považovat jenom stav, kdy by policista opustil v daný čas své pracoviště a mohl se odebrat někam mimo své pracoviště a po stanovených 30 minut se zkrátka vůbec nezajímat o to, co se na předmětném pracovišti děje a těch 30 minut věnovat pouze tomu, aby se najedl, nebo si odpočinul nějakým jiným, ať už pasivním nebo aktivním způsobem, podle vlastního uvážení.
41. Městským soudem v Praze prezentovaný výklad o možnosti příslušníka bezpečnostního sboru se zcela nezajímat po dobu přestávky o výkon služby, byl částečně korigován závěrem plynoucím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, bod 23, a sice že *„tuto přestávku je totiž nutno obecně vnímat jako zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Proto se také s ohledem na shora citovaný § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby služby. Výše uvedené samozřejmě s ohledem na specifika výkonu služby a úkoly stanovené zákonem o Policii ČR neznamená, že by policista během přestávky nebyl ve službě, tedy že by neměl být připraven konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie (viz § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), případně že by nemohla být stanovena jiná forma „dosažitelnosti“ policistů (v této souvislosti lze zmínit např. institut služební pohotovosti dle § 62 o služebním poměru). Čerpání přestávky je však dle zákonné konstrukce při výkonu služby pravidlem a ze své podstaty nepochybně předpokladem řádného výkonu další navazující služby.“* Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nikoliv kvantifikace počtu případů vykonání či nevykonání konkrétních přestávek, ale konkrétní organizační opatření řešící zastupitelnost v rámci daného úseku (zde pracoviště IOS) se zachováním smyslu a účelu přestávky je tím stěžejním. Organizační nedostatek pak nelze systémově nahrazovat zpětným započítáním nevykonané přestávky na službu přesčas.
42. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 62 Ad 4/2016-374, bod 63, uvedl, že *„z provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že příslušníci neměli možnost v době služby po dobu zákonem stanovené délky trvání přestávky se skutečně nezajímat o dění na pracovišti a svoji práci nevykonávat. V tomto směru není rozhodné to, že se jednalo o nepřetržitý výkon služby, to v daném případě není předmětem sporu a samo o sobě to nevylučuje možnost čerpání přestávek. V tomto směru jsou důležité především podmínky výkonu práce, tedy zda možnosti pracoviště byly takové, že čerpání přestávek i v nepřetržitém provozu umožňovaly. Z výpovědí svědků nicméně vyplývá, že především z hlediska charakteru služby v daném případě taková možnost zajištěna nebyla, s ohledem na personální podstav na pracovišti IOS Jihlava, kdy nebylo možné na dobu přestávky na jídlo a odpočinek*

předat pracoviště zastupujícímu pracovníkovi, což vedlo k takovým situacím, kdy pracovníci obědvali v kuchyně se sluchátky, byli neustále připraveni v případě potřeby okamžitě reagovat, a v případě vysokého nápadu obědvali u pultu operačního střediska.“ Na tento rozsudek pak navázal Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, ve kterém uvedl, že rozhodný důvod pro vyhovění žalobě krajským soudem spočíval v personálním vytížení (personálním podstavu), pro nějž museli být příslušníci okamžitě připraveni vrátit se na pracoviště a pokračovat v práci, což správní úřad v kasační stížnosti nedostatečně napadl. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že není rozhodné to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Je proto nutné posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky. Jakkoli je nutné připustit určitá specifika služebního poměru oproti pracovní právním vztahům, nelze po příslušnících požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít, a kdyby se stanovení přestávky nedomáhali, jejich nárok na tuto přestávku by zanikl. Nárok je sice něco, co má určitá osoba právo čerpat, tomu však musí odpovídat povinnost bezpečnostního sboru minimálně takové čerpání umožnit a to nezpochybnitelným způsobem. Za takové zajištění nelze považovat to, že se příslušník svého práva na přestávku bude muset domáhat.

43. Na tomto místě lze učinit dílčí závěr, a sice že přestávkou na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je nutno rozumět takový stav věci, kdy příslušník bezpečnostního sboru má možnost se po dobu 30 minut zcela nevěnovat jím vykonávané práci a těchto 30 minut strávit dle svého uvážení, zároveň je tento povinen zachovat nutnou pohotovost pro případ aktivace zakročovací povinnosti, přičemž je nutno věnovat se posouzení faktické možnosti takové přestávky čerpat, nikoliv možnosti jen formálně deklarované, a zároveň není rozhodný charakter služby jako služby vykonávané nepřetržitě.
44. Skutečnost, že výkon služby na předmětném pracovišti IOS v Hradci Králové je nepřetržitý, je mezi účastníky nesporná. V souladu se shora uvedeným je tedy podstatné zjistit, zda je výkon služby pro žalobce nepřerušitelný. Tedy, zda žalobci vykonávali službu, jejíž výkon nemůže být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, jak sami tvrdí, pročez by jim měla být zajištěna pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek a i tato přiměřená doba by jim měla být proplácena a započítána do doby služby, anebo zda mohli během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, jak tvrdí žalovaný. V takovém případě se přestávky do doby služby nezapočítávají.
45. Ze smyslu a účelu zákona o služebním poměru a institutu přestávky na jídlo a odpočinek a rovněž z uvedené judikatury vyplývá, že pravidlem by měl být postup dle § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru a postup dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru by měl být volen pouze výjimečně, nelze-li možnost čerpání přestávek organizačně a technicky zařídit jinak. Pro rozlišení těchto dvou režimů výkonu služby je třeba zjistit,

zda bylo příslušníkům umožněno jednotlivé přestávky na jídlo a oddech v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru fakticky čerpat, tedy vždy nejdéle po 5 hodinách výkonu služby. Poskytnout přestávku déle než po 5 hodinách nepřetržitému výkonu služby by bylo možno pouze na základě kladně vyřízené žádosti příslušníka. Pro závěr, zda bylo takové čerpání přestávek fakticky zajištěno, je třeba dále zjistit, zda bylo na pracovišti IOS v Hradci Králové organizačně, technicky a rovněž personálně zajištěno zastupování jednotlivých příslušníků po dobu jimi čerpaných přestávek tak, aby se tito příslušníci mohli po dobu přestávky odebrat k odpočinku pro načerpání sil k výkonu další části služby dle vlastní volby. Tedy, zda nebyli v čerpání takové přestávky omezeni (např. zákazem opustit pracoviště, povinností být na zatelefonování okamžitě k dispozici, faktickým početním nedostatkem střídajících se příslušníků), a to pravidelně, nikoliv pouze mimořádně. Určité omezení příslušníků ve způsobu a možnosti čerpání přestávek je však možné (např. požadavek mít na sobě výzbroj či výstroj, požadavek připravenosti konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie dle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů; určité omezení místa čerpání přestávky – např. věznice apod.).

46. Krajský soud tedy posoudil důvodnost žaloby podle zákona o služebním poměru, který obsahuje relevantní právní úpravu přestávek ve službě na jídlo a odpočinek, a podle výše popsané judikatury správních soudů.
47. Nejprve se soud zaměřil na posouzení, zda služba žalobců (příslušníků IOS) umožňuje, aby byla přerušena přestávkou, a zda výkon služby na IOS umožňuje krátkodobé střídání příslušníků na pracovišti. Stejně jako např. Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 27. 1. 2022, č. j. 57 Ad 3/2021-117, i zdejší soud vycházel z premisy, že nepřerušitelnost výkonu služby dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je dána zejména tam, kde personální zabezpečení a organizační opatření vylučují, aby byl vystřídán příslušník konající nepřetržitou a nepřerušitelnou službu. Přitom není rozhodné, zda je teoreticky výkon služby přerušitelný tím, že ve služebních předpisech je zastupitelnost předpokládána – relevantní naproti tomu je, zda služební povinnosti a vytíženost příslušníků fakticky čerpání přestávky umožňují, jinými slovy, zda je organizačně dostatečně zajištěn zástup příslušníka v průběhu čerpání přestávky v nepřerušitelné službě. Za poskytnutí přestávky nelze považovat situaci, kdy musí příslušník zůstat na svém pracovišti nebo v jeho bezprostřední blízkosti a být připraven v případě potřeby se na své pracoviště okamžitě vrátit. Za přestávku lze považovat jen takovou dobu, kdy příslušník nemusí vykonávat služební úkoly, ani se nemusí zdržovat na pracovišti – bezvýznamné naproti tomu je, jak jsou příslušníci v době přestávky vystrojeni a vyzbrojeni.
48. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, shrnul, že *„pokud je čerpání přestávek fakticky možné, tj. zastupitelnost příslušníků je skutečně personálně zajištěná a prokazatelně existuje organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek, není samotné (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky rozhodující. Skutečné nečerpání jednotlivých konkrétních přestávek nicméně může být faktorem, který poukazuje na případnou nemožnost čerpat přestávky z objektivních důvodů, např. s ohledem na omezení jako je pohotovost, nebo nedostatek technického, organizačního či personálního zabezpečení čerpání přestávek. Důvody pro nečerpání jednotlivých přestávek však mohou být i jiné. Proto i v případech, kdy je v obecné rovině možnost čerpání přestávek zajištěna, v některých v jednotlivých případech k jejich čerpání*

nemusí dojít“ a že „je zcela zásadním, zdali k řádnému čerpání jednotlivých přestávek docházelo, anebo nikoliv, není určující. Naopak, pokud krajský soud založil své právní posouzení na tom, zda bylo na předmětném pracovišti umožněno jednotlivé přestávky fakticky čerpat, a to s ohledem na organizační, technické a personální zajištění zastupování a případná omezení v čerpání přestávek, vyšel ze správných hmotněprávních východisek, jež odpovídají relevantní judikatuře správních soudů.“

49. Krajský soud proto podle výše uvedených kritérií posuzoval, zda byl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav, resp. zda takto zjištěný skutkový stav odůvodňuje závěr, že žalobcům byla přestávka na jídlo a oddech v rozhodném období umožněna. Soud při tomto posouzení vycházel z obsahu správního spisu.
50. V rozhodném období byl výkon služby plánován ve směnách, které trvaly 24 hodin. Během nich měli příslušníci IOS naplánovány 4 přestávky na jídlo a odpočinek, každou po 30 minutách, v celkové délce dvou hodin za směnu. Rozvrh doby služby a plán přestávek byl dáván příslušníkům IOS k seznámení. Ti každý měsíc odsouhlasili svým podpisem výkaz s počtem odpracovaných hodin.
51. Řadový příslušník por. Bc. J. vypověděl, že naplánované přestávky málokdy využíval. Nebyla k tomu příležitost a hlavně k výkonu přestávky není IOS uzpůsobeno. Opouštět budovu pracoviště na ústní pokyn plk. V. bylo možné, a to pouze za účelem přeparkování vozidel. O jiných omezeních neví. Nepamatuje si, že by od vedoucích příslušníků bylo nařízeno, aby v době přestávek byli řadoví příslušníci v nepřetržitém spojení s IOS, a tudíž v pohotovosti, aby se mohli neprodleně vrátit na pracoviště plnit služební úkoly.
52. Řadová příslušnice npor. Mgr. H. vypověděla, že naplánované přestávky z vlastního rozhodnutí nevyužívala, protože to nepotřebovala. Raději zůstávala na pracovišti a hlídala celé operační středisko. Při čerpání plánovaných přestávek byla omezována pouze v době nouzového stavu a následného opatření ve vztahu ke klinické infrastruktuře. O jiných omezeních neví.
53. Řadový příslušník npor. Bc. B. vypověděl, že naplánované přestávky nevyužíval a vybíral si je, když to umožnil výkon služby. O zákazu opouštět budovu pracoviště a jiných omezeních nic neví.
54. Řadový příslušník nprap. Sch. vypověděl, že naplánované přestávky asi nevyužíval. Vždy si přestávku na jídlo nebo hygienu udělal podle své potřeby. Opouštět budovu pracoviště neměl zakázáno. Pouze v případě plánovaných cvičení nešlo plánované přestávky využívat, aby byla zajištěna funkčnost IOS. V době přestávek vedoucí směny vyžadovali mít s sebou telefon pro případ náhlé události, při které by se příslušník nemohl vrátit na pracoviště, aby bylo možné vedoucího směny informovat.
55. Řadový příslušník por. Bc. V. vypověděl, že plánované přestávky čerpal v podstatě v době, kdy bylo volněji a kdy nebyla k řešení žádná nenadálá situace. V podstatě se přestávky podle plánu nevyužívaly a příslušníci se stravovali, když byl čas. Po nezbytně nutné době odpočinek ukončili a věnovali se dále práci. O zákazu opouštět budovu pracoviště neví, ale mimo budovu pracoviště podle něj příslušníci chodili jen výjimečně. Pouze v případě cvičení byla vedoucími vyžadována přítomnost všech příslušníků v sále IOS. Existoval slovní pokyn vedoucích směn mít s sebou telefon pro případ náhlé

události, při které by se příslušník nemohl vrátit na pracoviště, aby bylo možné vedoucího směny informovat.

56. Řadový příslušník nrap. Ž. vypověděl, že plánované přestávky se čerpaly podle výkonu služby, na nezbytně nutnou dobu a s tím, že pracoviště neopouštěli. Jídlo, které si připravili, jedli na pracovišti. Pokud bylo potřeba, tak jídlo přerušili a pracovali. Opouštět budovu pracoviště dle něj bylo možné na dobu nezbytně nutnou, a to zejména za účelem přeparkování vozidla. Písemně to stanoveno nebylo, ale bylo to tak zažito. Přestávky rozhodně nešly čerpat v době cvičení. O dalších omezeních nic neví. Pokud šel příslušník přeparkovat vozidlo, bral si s sebou telefon, aby mohl v případě potřeby dát vědět vedoucímu směny.
57. Řadový příslušník nrap. H. vypověděl, že přestávku využil v době, kdy mu to dovolil výkon služby. Plánované přestávky v daných časech čerpat nešlo. Ač byly časy přestávek vyvěšeny v prostoru IOS, věří tomu, že nikdo z policistů přestávku nečerpal v určený čas. Přestože tedy přestávky byly stanoveny, na určený čas se nehledělo. Naopak skutečně pracoval tak, jak bylo na IOS potřeba. Věřící tomu, že se podle toho řídila většina příslušníků IOS. Rozpis přestávek byl dle něj na nástěnce vyvěšen spíše účelově. Pravděpodobně by se našel případ, kdy v určený čas přestávku čerpal, ale ve většině případů tomu tak nebylo. Vzhledem k charakteru práce na IOS čerpání přestávek ve stanovenou dobu neřešil. Domnívá se, že bylo zakázáno opouštět budovu pracoviště. O jiných omezeních neví.
58. Řadový příslušník nrap. S. vypověděl, že plánované přestávky byly spíše v podobě formálního plánu, který nebyl v praxi dodržován. Pokud si někdo šel odpočinout, tak to nikdo neřešil. Naplánované přestávky nevyužíval. Pokud byla příležitost, využíval přiměřené volno a šel se najíst nebo na hygienu. Zakázáno opouštět budovu dle něj nebylo. O žádném jiném omezení neví. Pouze byli příslušníci vedeni k tomu, aby si plnili své úkoly a volno čerpali až poté. Příslušníci dle něj neměli nařízeno v době přestávek být v nepřetržitém spojení s IOS. Předpokládá, že když někdo odcházel, tak pouze z důvodu jídla nebo hygieny.
59. Řadový příslušník plk. Ing. K. vypověděl, že pokud měl potřebu, tak plánovanou přestávku využil. V době přestávek příslušníci nebyli nijak omezeni v opouštění budovy pracoviště. Jiná omezení nebyla.
60. Řadový příslušník nrap. T. vypověděl, že naplánované přestávky nevyužíval. Pouze na nezbytnou dobu se najedl, a pokud bylo třeba, tak jídlo přerušil a věnoval se práci. Výslovně nebylo zakázáno opouštět budovu pracoviště, ale čas přestávek se trávil v jeho blízkosti. Maximálně bylo možné dojít na WC nebo přeparkovat automobil. V případě opuštění pracoviště bylo vyžadováno mít u sebe telefon, aby bylo možné informovat nadřízené v případě, že by příslušník někde uvízl.
61. Řadový příslušník npor. H. [žalobce h]) vypověděl, že zakázáno opouštět budovu bylo pouze v době protiepidemických opatření. O žádné povinnosti mít u sebe telefon při opuštění budovy neví.
62. Řadový příslušník nrap. Š. vypověděl, že pokud to služební povinnosti dovolily, tak plánované přestávky čerpal. O omezování opouštět pracoviště v době přestávek neví. Sám opouštěl budovu pracoviště v minimu případů, např. když byla zavřená kantýna.

Tak si došel do obchodu s potravinami. O povinnosti být neustále ve spojení s pracovištěm ani jiných omezeních neví.

63. Řadový příslušník por. B. vypověděl, že když měl hlad a byl klid, tak se šel během naplánované přestávky najíst. Když klid nebyl, tak se šel najíst později. Omezení v podobě zákazu opouštět pracoviště bylo v době koronavirové krize, jinak si nevzpomíná.
64. Řadový příslušník nrap. L. vypověděl, že o žádných přestávkách ani omezeních neví.
65. Řadový příslušník npor. H. vypověděl, že naplánované přestávky čerpal. Během koronavirové krize bylo nařízeno pohybovat se v době přestávek pouze ve vyhrazených prostorech IOS. Budovu pracoviště opouštěl pouze v případě návštěvy lékárny nebo potravy apod., zmínil, že pokyn mít při sobě v době čerpání přestávky mobilní telefon není, ale je to pouze napsáno na dveřích IOS. Rozumí tomu tak, že příslušník musí být ve spojení s pracovištěm pro případ, že by se musel ihned vrátit. Jiná omezení nebyla.
66. Vedoucí příslušník Ing. B. vypověděl, že všichni příslušníci IOS měli vytvořené podmínky, aby mohli čerpat přestávky na jídlo a odpočinek v době plánovaných přestávek, navíc dle potřeby i nad jejich rámec. Policisté se střídali podle rozpisu vyvěšeného na nástěnce. U celého pracoviště IOS je technologicky možná zastupitelnost jednotlivých sloužících pracovníků. Pokud policista čerpal přestávku ve službě nebo opustil pracoviště IOS, bylo možné ho zastoupit činností kolegů, kteří v danou chvíli přestávku nečerpali. Tak to ve většině případů i fakticky fungovalo. On osobně nebyl žádným podřízeným informován, že by byl problém s čerpáním přestávek ve službě. Sam každé ráno a někdy i během dne obcházel jednotlivá pracoviště a byl osobně přítomen mezi jednotlivými příslušníky IOS a nikdy mu nebyl hlášen žádný problém. V běžné činnosti příslušníky nijak neomezoval, jen měli povinnost informovat vedoucího směny, kam jdou a za jak dlouho se vrátí. Za celou dobu jeho funkčního období nikdo nehlásil, že by si nemohl vybrat plánovanou přestávku.
67. Vedoucí příslušník plk. Ing. K vypověděl, že výkon služby šlo přerušit, a to v souladu s plánem přestávek po jednotlivých stolech tak, aby byla zajištěna zastupitelnost. Příslušníci IOS plánované přestávky využívali. Nikdy mu nebyla hlášena skutečnost, že by některý pracovník nemohl využít plánovanou přestávku. Omezení pro čerpání přestávek bylo dle něj nastaveno pouze v době nouzového stavu, kdy příslušníci IOS nesměli v době čerpání přestávek opouštět pracoviště. Po skončení nouzového stavu (ale během trvání opatření ve vztahu ke kritické infrastruktuře) bylo nařízeno, aby v průběhu přestávek byla využívána místní kuchyňka, nocležna a šatna bez přítomnosti cizích osob.
68. Vedoucí příslušník Ing. P vypověděl, že zastupitelnost všech příslušníků IOS byla umožněna jejich počtem na pracovišti současně přítomných. Také to umožňovala technologie IOS. Nastavený systém služeb nikdy nebyl připomínkován z hlediska možnosti přerušení výkonu služby.
69. Vedoucí příslušník Mgr. V vypověděl, že příslušníci IOS neměli zakázáno opouštět budovu pracoviště. O žádných omezeních neví.
70. Z uvedeného je zřejmé, že existují rozpory mezi výpověďmi řadových příslušníků na jedné straně a vedoucích příslušníků na druhé straně, což konstatovaly správní orgány obou stupňů. K tomu krajský soud dodává, že zároveň existují i rozpory mezi výpověďmi řadových příslušníků navzájem. Už tato skutečnost vzbuzuje pochybnosti o

jejich důvěryhodnosti. Jejich výpovědi se dají shrnout tak, že někteří řadoví příslušníci plánované přestávky nečerpali vůbec z vlastního rozhodnutí, jiní je čerpali, avšak převážně v době podle svého uvážení nebo podle toho, jak jim to dovolilo plnění jejich pracovních úkolů. Řadoví příslušníci nepopřeli, že jim bylo umožněno opouštět pracoviště a jeho budovu (např. najíst se, přeparkovat auto). Žalobci ale mají za to, že řadovým příslušníkům nebylo umožněno čerpat přestávku na jídlo a odpočinek.

71. Aby mohl být přijat závěr, že přestávka žalobců se započítává do jejich služby, tj. že jejich službu nešlo přerušit (ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru) a v době přestávky museli stále službu konat, muselo by být prokázáno, že řadovým příslušníkům bylo uloženo v době přestávky plnit služební povinnosti nebo že v době přestávky byli objektivně a významně omezeni v tom, jak přestávku trávili. Správní orgány řádně odůvodnily, že žalobci a další řadoví příslušníci nebyli povinni plnit v době přestávky žádné služební úkoly. V průběhu správního řízení nebyl proveden žádný důkaz, který by prokázal, že řadovým příslušníkům jejich nadřízený přikázal, aby při opuštění budovy pracoviště v době přestávky měli u sebe telefon za účelem plnění služebních úkolů. Naopak řadoví příslušníci vypověděli, že pokud měli povinnost mít u sebe při opuštění pracoviště telefon, bylo to z důvodu případného kontaktování nadřízeného pro případ nemožnosti vrátit se na pracoviště. Tento závěr má soud za spolehlivě prokázaný svědeckými výpověďmi. Žalovaný vysvětlil, že řadové příslušníky, a tedy ani žalobce, nestíhala žádná povinnost neopouštět budovu pracoviště a být během tohoto vzdálení se během přestávky v neustálém spojení s pracovištěm. Soud k tomu odkazuje na výše citovanou judikaturu, z níž je patrné, že rozhodující je, zda sporná omezení objektivně a velmi významně ovlivňují možnost příslušníka naložit s přestávkou podle svého uvážení.
72. Správní orgán prvního stupně se snažil odstranit rozpory mezi výpověďmi řadových a vedoucích příslušníků ohledně možnosti střídání policistů na pracovišti IOS v době plánovaných přestávek. Za tímto účelem zpracoval výpis telefonních hovorů v těchto obdobích a přehled počtu řešených událostí a počtu zpracovaných záznamů v informačním systému „JITKA“ za období od 1. 1. 2020 do 29. 2. 2020, kdy neexistovala žádná omezení v možnosti čerpat přestávky, a od 3. 9. 2020 do 1. 11. 2020, kdy tato omezení existovala. Z porovnání vyplynulo, že obě období se zásadně nelišila počtem zpracovaných událostí za směnu ani počtem provedených záznamů do informačního systému „JITKA“. Jednalo se tedy o srovnatelná období. Během prvního období byli na pracovišti v průměru 8,63 policisté, zatímco během druhého období 6,92 policisté. Během období, kdy neexistovala žádná omezení v možnosti čerpat přestávky, tak bylo na pracovišti v průměru o 1,7 policistů více, než v období, kdy taková omezení existovala. Proto soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že obsazení pracoviště IOS v rozhodném období bylo dostatečné a disponovalo takovou rezervou, aby se policisté průběžně během směny střídali v čerpání přestávek.
73. Správní orgán prvního stupně pořídil také výpis záznamů z informačního systému „JITKA“ za období od 7. 2. 2020 do 11. 2. 2020 a od 30. 9. 2020 do 4. 10. 2020, šlo vždy o pět po sobě jdoucích směn s obdobným nadprůměrným vytížením pracoviště IOS. Z této analýzy vyplynulo, že během časového úseku mezi 23. hodinou večerní a 6. hodinou ranní jednotliví příslušníci IOS zaznamenávali činnosti s prodlevou několika hodin. Z toho je patrné, že jejich vytíženost nemohla být tak enormní, aby nebylo možné přestávky na jídlo a odpočinek čerpat. Tento závěr pak lze dle soudu rovněž ilustrovat na příkladech, kdy nprap. T. nprap. M. a nprap. J. prokazatelně opustili pracoviště

(několikrát cca na půl hodiny a nprap. T. jednou cca na hodinu). Nic na tom nemění ani tvrzení žalobců, že činnost policistů není omezená na úkony zaznamenané v informačních systémech a že se v pracovní době seznamují s dokumenty atd. Toto tvrzení žalobců je dle soudu velmi obecné a nepřináší žádné konkrétní důkazy o tom, jaké neodkladné činnosti znemožňující čerpání přestávky příslušník IOS v průběhu směny vykonává.

74. Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným, že jím provedené dokazování prokazuje skutečnost, že objektivní podmínky na IOS v Hradci Králové v rozhodném období umožňovaly vzájemné střídání policistů při výkonu služby. Byla tím potvrzena správnost výpovědí vedoucích příslušníků a zároveň odstraněny nejasnosti vyplývající s rozporných tvrzení řadových příslušníků. Krajský soud přisvědčuje názoru správních orgánů, že pokud řadoví příslušníci plánované přestávky na jídlo a odpočinek nečerpali, bylo to z jejich vlastního uvážení či subjektivního přesvědčení, že jejich úkoly nezastane jiný kolega.
75. Správní orgány obou stupňů dle krajského soudu na rozpory jednotlivých svědeckých výpovědí reagovaly a po provedeném dokazování je vysvětlily, přičemž zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností.
76. Vzhledem k tomu, že žalobci namítali, že žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou nevysvětlení rozporů ve svědeckých výpovědích, zaobíral se posouzením postupu správních orgánů i krajský soud. Neshledal přitom na jejich hodnocení žádné pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Naopak dle soudu lze jednoznačně potvrdit závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi vedoucích příslušníků, což podpořilo provedené dokazování pomocí tzv. analýzy, kterou správní orgán prvního stupně zpracoval. Správní orgány tedy naplnily nároky na ně kladené správními soudy (mj. žalobci zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84), dle kterých v případě existence rozporů mezi jednotlivými důkazy musí správní orgán důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.
77. Krajský soud dává žalobcům za pravdu v tom, že na stav čerpání přestávek upozornili v únoru a březnu 2020 tři příslušníci IOS (nejednalo se o žalobce). Tvrzení dalších dvou, žalobce H. a příslušníka Ž. o údajném informování vedoucích směn, byla v řízení vyvrácena. S žalobci lze souhlasit i v tom, že nedostatky v kontrolní činnosti ohledně čerpání přestávek nelze přenášet z vedoucích příslušníků na řadové příslušníky. Z ustanovení § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru ale plyne, že pokud příslušník nemá možnost čerpat přestávku na jídlo a odpočinek nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, má možnost podat žádost služebnímu funkcionáři, který o jeho žádosti rozhodne. Žádná taková žádost se však ve správním spise nenachází a žalobci ani netvrdí, že by někdy žádost o čerpání přestávky na jídlo a odpočinek v jiném, než stanoveném čase, podávali.
78. Dle Nejvyššího správního soudu je přitom důležité, zda existovala příslušná opatření umožňující zastupitelnost, zda příslušníci byli seznamováni s konkrétními časy k čerpání přestávek, přičemž pro případ, že tak činit nemohou, byl nastaven postup řešení – odsunutí čerpání přestávky, čemuž odpovídá povinnost zaznamenat takovou událost do

elektronického systému ve vztahu k nadřízenému, pro kterého z toho plynou další povinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, bod 53).

79. Organizační, technické i personální zajištění čerpání přestávek popsal správní orgán prvního stupně zejména na stranách 14 až 16 a 26 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný zejména na stranách 16 až 18 napadeného rozhodnutí. Vyplynulo z nich, že na IOS jsou 4 pracoviště, a to pracoviště vedoucího směny, pracoviště sektoru „JIH“, pracoviště sektoru „SEVER“ a pracoviště tísňového volání linky 158. K zajištění fungování IOS je nezbytné obsadit pracoviště tak, aby v každý okamžik byl minimálně jeden policista na každém takovém pracovišti IOS. Z plánů směn a přestávek pracoviště IOS přitom vyplynulo, že uvedený minimální počet příslušníků nezbytných k zajištění provozu byl vždy překračován, neboť i při nejnižším početním obsazení směny bylo veleno do služby minimálně 6 policistů. I v takovém případě je zajištěna obslužnost všech pracovišť a současně uvedený stav umožňuje střídání policistů za účelem čerpání přestávky. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dodal, že v případě hypoteticky plánované směny o pouhých 4 policistech by byl výkon služby zcela jednoznačně považován za službu, jejíž výkon nelze přerušit a v takovém případě by musela být příslušníkovi i bez přerušování výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek (§ 60 odst. 3 zákona o služebním poměru). Taková situace však v nyní projednávaném případě nenastala. Žalovaný uvedl, že z rozboru zatíženosti IOS vyplynulo, že pouze v jednom případě z 60 sledovaných dnů bylo ve směně 7 policistů (období od 1. 1. 2020 do 29. 2. 2020), ve zbytku směn v daném období byl počet policistů pokaždé vyšší. V 39 směnách sloužilo vždy 9 policistů a ve zbývajících 20 směnách sloužilo vždy 8 policistů v jedné směně. Průměrný počet policistů ve směně je 7-9. Lze proto shrnout, že k výkonu služby na pracovišti IOS je zajištěna dostatečná personální rezerva pro vystřídání policistů v době čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Policisté mají možnost trávit přestávku na místech k tomu určených. Součástí IOS je vybavená malá kuchyňka, umožňující přípravu a konzumaci jídla (v případě střídání dle plánovaných přestávek). Policisté mají k dispozici i odpočívárnu (mimo prostory IOS), mohou využívat i služeb stravovacího zařízení krajského ředitelství nebo kantýny krajského ředitelství.
80. Lze jen doplnit, že během dvacetičtyřhodinové služby jsou naplánovány 4 přestávky po 30 minutách tak, aby se policisté mohli navzájem zastupovat. Policisté jsou seznamováni s plánovanými přestávkami v rámci měsíčních plánů služeb obsahujících i časy rozvržení přestávek pro jednotlivá místa na IOS a rozpis těchto přestávek je rovněž vyvěšen na nástěnce na pracovišti IOS. Konkrétní plánování časů přestávek pro jednotlivá místa (stoly) v závislosti na změny plánování počátku směn v průběhu času vyplynulo ze správního spisu, a to shodně, jak je uvedl správní orgán na straně 15 a 16 prvostupňového rozhodnutí. V zásadě se jedná o 3 až 4 různé časy každé přestávky plánované pro jednotlivé stoly pracoviště IOS.
81. Jak vyplývá ze správního spisu, rozhodnutí správních orgánů i tvrzení žalobců, že přestávka pro jednotlivé pracovníky plánována na 30 minut s tím, že se počítá, že primární zastoupení bude vždy prostřednictvím druhého pracovníka na témže pracovišti („SEVER“, „JIH“, tísňová linka), který by měl vždy být přítomen, čerpá-li druhý pracovník téhož pracoviště přestávku. Bude-li tento pracovník zaneprázdněn jiným případem, počítá se se zástupem pracovníka téhož IOS z jiného z uvedených pracovišť, pro případ, že i všichni ostatní by byli zaneprázdněni, počítá se se zástupem

prostřednictvím jiného IOS. Vzhledem k tomu, že přestávka je pouze 30 minutová, nelze takové zastupování považovat za dlouhodobé. Pokud sami žalobci tvrdí, že minutové zastupování není problém a je i zcela automatické (kam nutně spadá návštěva toalety, sprchy, zajištění a ohřátí si stravy, donesení si věcí ze šatny, ve svědeckých výpovědích uváděné přeparkování auta, z dalších výpovědí vyplývající i nákup svačiny či léků mimo budovu pracoviště apod.) a které musí zajisté v nejednom případě znamenat nepřítomnost dané osoby minimálně deset minut, pravděpodobně však více, a žádný problém v takové nepřítomnosti nebyl tvrzen, nelze souhlasit s tím, že třicetiminutová přestávka by ohrozila chod takového pracoviště.

82. Z uvedeného tedy vyplývá, že zastupování příslušníků na pracovišti IOS bylo zajištěno jak organizačně ve formě naplánovaných časů čerpání přestávek, s nimiž byli příslušníci seznámeni elektronicky při plánování směn na každý kalendářní měsíc, tak rovněž vyvěšením na nástěnce pracoviště IOS HK.
83. Soud si je vědom skutečnosti, že práce na IOS je náročná a velmi významná, a proto nelze vyloučit, že každý jednotlivý příslušník nebude moci nastoupit v plánovaný okamžik na svou přestávku, nicméně interními předpisy je takový stav předvídan a je nastaven postup řešení. V případě nemožnosti započít čerpat naplánovanou přestávku přichází nejprve na řadu odsunutí počátku čerpání takové přestávky a tomu odpovídá povinnost zaznamenat takovou událost do elektronického systému ETŘ ve vztahu k nadřízenému, pro nějž z toho plyne další povinnost. Předvídané je i řešení situace, kdy nebude možné ze strany příslušníka ani posunout počátek čerpání přestávky, a tak nebude možné přestávku čerpat vůbec. I takové situaci odpovídá povinnost daného příslušníka elektronické notifikace ve vztahu k nadřízenému. Opakované a časté hlášení nemožnosti čerpat přestávku by mělo vést k organizačním změnám na pracovišti tak, aby byla zajištěna práva a povinnosti jak příslušníků, tak fungování IOS jako takového a přizpůsobení čerpání přestávek potřebám pracoviště. Nicméně žádné záznamy ani soustavné hlášení nemožnosti čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nebyly žalobci tvrzeny a nevyplynuly ani ze správního spisu. Neexistence takových hlášení vyplývá rovněž z napadeného rozhodnutí.
84. Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že se plně ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem prvního stupně a potvrzenými žalovaným. Soud dospěl k závěru, že služba na pracovišti IOS v Hradci Králové není službou, jejíž výkon nelze přerušit, neboť příslušníkům jsou poskytnuty možnosti čerpat přestávku na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.
85. Závěrem lze opětovně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, který ve skutkově velmi podobné věci stejného pracoviště uvedl, že inspektoři IOS v Hradci Králové nebyli povinni plnit v době přestávky žádné služební úkoly. Stejně také přisvědčil názoru, že příslušníci IOS neměli povinnost mít při opuštění pracoviště při sobě telefon pro případ plnění služebních úkolů. Dle Nejvyššího správního soudu jednotlivé přestávky byly rozvrženy, příslušníci s nimi byli seznamováni a existovala interní pravidla pro případ, že přestávku není možné čerpat ve stanovenou dobu či vůbec.
86. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal vady správního řízení, ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

87. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. ledna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu